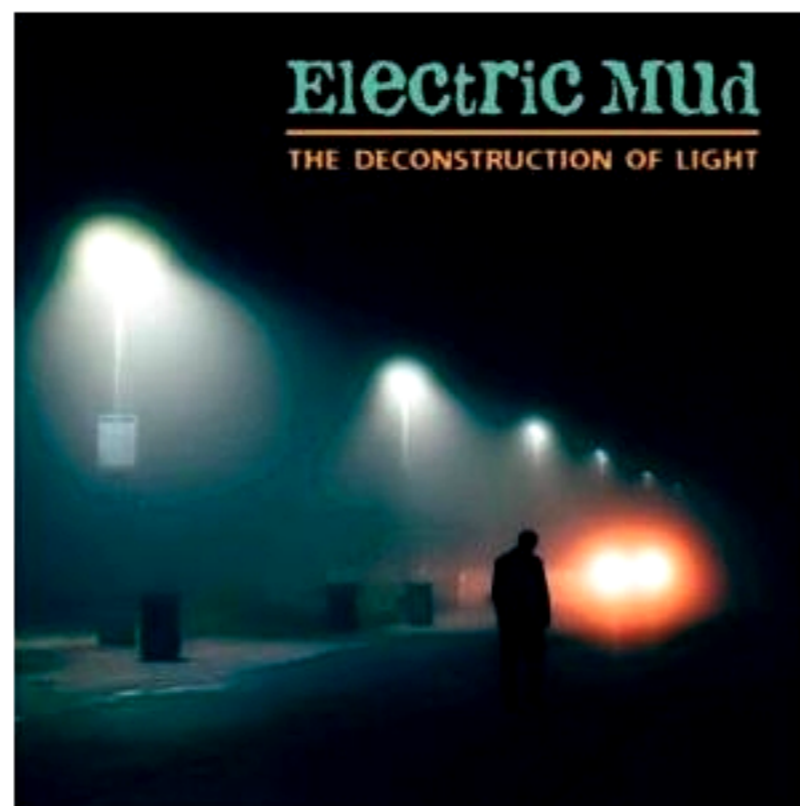

ELECTRIC MUD – THE DECONSTRUCTION OF LIGHT

Esther Kessel-Tamerus | 25 April 2018 |

Electric Mud is een naam die door verschillende bands gebruikt wordt. Nu heb ik het over 'The deconstruction of light', het derde album van het Duitse prog project van Hagen Bretschneider en zijn twee teamgenoten: gitarist Lennart Hueper, en multi-instrumentalist Nico Walser.

Zelf zeggen ze over hun muziekstijl ongeveer dit: "We zijn gaan kleien met post-prog rock, kosmische muziek en Krautrock.", maar ze halen hun inspiratie onder andere ook uit Ambient rock en Berlin School. Tijdens het componeren laten ze hun inspiratie de vrije loop, zonder vooropgesteld plan. Pas als een

track klaar is, zoeken ze er een titel bij.

'Deadend mind' heeft ruige, groezelige start. Even is er een geluid dat iets weg heeft van een kettingzaag. De wendingen volgen elkaar in eerste instantie in hoog tempo op. Daarna neemt de frequentie iets af, maar het blijft boeiend.

Na allerlei experimentele muziek keert het geluid van de 'kettingzaag' en de duistere kant uit de doom/stoner rock terug. Vervolgens komen er elektronische geluiden bij. Het vormt een wonderlijk, instrumentaal geheel, waar enkele rockende stukjes inzitten. Een xylofoon en een gesamplede stem zorgen voor een merkwaardige verandering. Maar de harmonie blijft. Na dit alles hoor je ook nog fantastisch gitaarspel. Deze openingstrack eindigt na ruim 11.30 minuten met neuriën van kind.

Zo goed als non-stop volgt 'Canary in a cathouse'. Nico bespeelt zijn piano met enkele vrij lichte aanslagen. Toch zit er een vleugje somberheid in. Daar past het 'licht grommend' geluid goed bij. Deze tweede track is minder apart, maar wel even mooi. Het gitaarspel is 'Floydisch'. Zo noemen prog heads het gitaarspel met Pink Floyd invloeden liefkozend. De muziek wordt experimenteel van aard. Er zitten veel details in en veel laagjes. Ook in dit rustige deel is er veel om naar te luisteren. Er zijn zelfs Aziatische klanken te horen. Je verliest de controle over wat je hoort. Wat komt onder de toetsen vandaan? Wat is sampling? Electric Mud neemt je als het ware mee op reis. Terwijl de rust over heerst, sterft deze track mooi weg.

De rock in 'Black dog' zorgt voor een contrast. Deze rock heeft Deep Purple invloeden. Ook nu hoor je allerlei verrassingen bijvoorbeeld het geluid van 'een huilende wolf'. Deze onverwachte dingen trekken aan je voorbij alsof je naar een indrukwekkende optocht zit te kijken. In 'Suburban wasteland blues' hoor je een aparte wending naar muziek uit halverwege de vorige eeuw. Met bijbehorende geluidskwaliteit van toen. Van deze wonderbaarlijke mix van stijlen maakt Electric Mud boeiende tracks.

'Moongarden' is het laatste nummers. Deze start met krakende geluidjes en een xylofoon. Het is sferisch en mysterieus, en je hebt totaal geen idee wat Electric Mud van plan is. De muziek voelt nu aan als de heerlijke gemoedstoestand die tussen slapen en wakker zijn in zit. Op een gegeven moment hoor je alleen maar zachte kraakjes, verder niks. Dan is het stil, een beetje onverwacht. Maar die onvoorspelbaarheid past juist in het geheel.

Deze zeven instrumentale tracks zijn over het algemeen aangenaam lang. Ondanks de elementen die je hoort van onder andere Pink Floyd en Deep Purple, heeft Electric Mud wel een geheel eigen sound. Deze bestaat uit een merkwaardige mix van diverse stijlen. Deze passen wonderwel goed bij elkaar. Er zijn volop bijzondere wendingen en markante toegevoegde geluiden, toch is de balans gebleven. De tracks zijn complex van aard, maar goed opgebouwd. Door deze complexiteit zijn de tracks moeilijk te doorgronden, maar dat maakt het boeiend en zorgt voor een bijzondere muzikale beleving. (84/100) (Timezone Records)

